

Han Fanta-Sjur.

Han Jørn-Jokkom ~~ss~~ å Sjur på Håjen
 æin søndagsmårå jækk ne i våjen.
 Dæi hadde på sine bæsste klæ.
 Å Sjur tok fanta-naturæ mæ.

Dar låg æi bōsskuta, jōdnenglasta,
 mæ ankre långt ut på våjen kasta,
 å sværa trässe, belagt i lann.
 Ombor dar va kje å sjå æin mann.

Han va æin utkrøpen skøyar, Sjur'n.
 Å plan'n hass va, på dæidne tur'n
 å vata Jørninjen sine klæ.
 Hidn ante injen teng, å jækk mæ.

Sjur æntra lanntøje ut te prama,
 å sa te Jokkom: "Jær Du da sama."
 Å hidn, so ikkje va føre vār,
 han vidle 'kje vera mendre kar.

Å Jokkom sæg onne tōje smette.
 Å morsk i hojen han æntra ætte.
 Mæn Sjura-fant'n, dæn skøyar-haus,
 på pramå små-lerka træsså laus.

Å mæ han fot'n på tōje trakka,
 han litt om gånjen fækk ut da slakka,
 so fint at Jokkom da ikkje såg
 før han på ryggjen i sjød'n låg.

Mæn Jokkom lo no te sist dæn gånjen.
 Før Sjur'n rudla i bysjit-donjen.
 Han Jokkom vart nåkk i klæna vāt,
 mæn Sjur'n fækk nåke mæir att åt.

Å detta va nåke mykkje værre.
 Da va so visst ikkje vata bære - - -.
 Mæ skabm, å sjeten han hœim laut gå.
 I klæna va han kje pæn å sjå.

No Sjura-fant'n omkreng sæg kjika.
 Me ~~ttur~~ kje han hœidler klæna lika.
 Æin nase-styvar han måtte ha.
 Me vonar kuren må verka bra.

Johs.M.L.Rydland.